

[K. B. Andersen.]

embedet har udsendt, er jeg lidt mindre imponeret af den svenske udgave, men derimod vældig optaget af det perspektiv, som altså også hr. Knud Bro var inde på.

Hr. Poul Dam nævnte 10 ting, han kunne udtale sig venligt om, og så sagde han det ikke. Jeg synes alligevel, det er vigtigt for os at vide det, for det er ikke altid, vi får indtryk af, at han kan det, derfor er det vigtigt, at han har fortalt os, at han kan det.

Hr. Poul Dam sagde om fritidsloven, at det var den mest lærerstyrede lov. Jeg håber ikke, hr. Poul Dam vil være meget uenig med mig, når jeg siger, at efter min bestemte erindring — og jeg kan den lov nogenlunde godt — tror jeg man må sige, at det er ikke så meget loven — det er muligt, der kan findes en eller anden lille ting — men derimod bekendtgørelserne og administrationen, også de ting, jeg havde fat i.

Jeg har indtryk af, men nu får vi jo lejlighed til at drøfte det i det udvalg, der har med tilsynsloven at gøre — det er sådan et lidt akavet sted, men da man dér beskæftiger sig med fritidslovens administration, har vi jo bedt ministeren til et samråd om det dér — jeg har indtryk af, at man simpelt hen er ved at kvæle nogenlunde alle gode tanker i fritidsloven i nogle detailkrav til undervisningen, som kvæler enhver fornuftig pædagogik. Så er det sagt, så det vist ikke kan misforstås. Jeg har indtryk af, at man er nået meget langt, og jeg ville næsten sige: gid vi kunne få regeringens nye administrationsorgan til at begynde her, for her står vi ved en ny administration, som der er mulighed for at redde, inden den bliver fuldkommen forfærdelig. Hvis man måtte give regeringen et godt råd, skulle det være at sætte disse håndfaste folk til at tage fat på den fritidslovsadministration, inden det lykkes den fuldstændig at kvæle tanken med loven; det tror jeg var nyttigt. Jeg går ud fra, at

hr. Poul Dam ikke er så vældig uenig i, at det er dér, det er værst.

Og så blot et par bemærkninger til ministeren. Det, jeg sagde lød konservativt, var ikke bemærkningen om de reelle kundskaber. Det, der lød konservativt eller reaktionært — nå, nu er ministeren her ikke, men han får jo fortrykket — var ikke det med de reelle kundskaber eller det, der blev sagt i den sammenhæng. Det gik udtrykkeligt på ministerens omtale af holdningen hos de unge kritikere, og det gik på ministerens store sikkerhed med hensyn til, at undervisningsinstitutionerne var vældig objektive i forhold til samfundet. Det er vældig nemt at påvise — det bliver gjort i en udmærket kronik i Politiken i dag, og jeg nævnte andre eksempler på det — at uddannelsesapparatet mere eller mindre bevidst, formentlig ofte relativt ubevidst, gennem sine grundlæggende normer, gennem sine traditioner virker som en støtte for det bestående, og at det derfor også er vældig vigtigt at være opmærksom på det. Det var det, jeg tænkte på, og ikke så meget det med de reelle kundskaber.

Og så var jeg glad for, at ministeren, skal vi sige bevægede sig lidt væk fra den definition af de stiltfærdige, der var givet i ministerens oplæg, for den kunne fornuftigvis ikke holde. Ministeren sagde: glem ikke de stiltfærdige, de, hvis uddannelse ikke ligger på universitetsniveau. Det var definitionen. Det vil sige, at alt, hvad der ikke lå på universitetsniveauet, det var de stiltfærdige. Jeg påviste bl. a. med eksemplet med lærlingene, hvor urimeligt det var, at det simpelt hen var et dårligt forsøg på at skabe en modsætning mellem forskellige grupper her i samfundet. Jeg er glad for, at ministeren har dementeret. Jeg kunne tilhviske ministeren — for jeg taler ikke så højt som ministeren, når ministeren råber: glem ikke de stiltfærdige — jeg vil nøjes med at tilhviske ministeren, at så må han heller ikke glemme disse andre grupper, når han laver uddannelsesoplæg, for der var jo ikke